

BOGDAN
ISPAS

ATINGEREA

FIICELE LUNII

Director editorial: Dana Anghelescu
Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2018

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ISPAS, BOGDAN
Atingerea / Bogdan Ispas. - Ed. a 2-a, reviz. - Brașov:
Libris Editorial, 2018
ISBN 978-606-8953-29-8
821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799
E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799
E-mail: office@libris.ro

*Pentru bunica mea, Ana,
a cărei amintire va rămâne
întotdeauna vie.*

CUPRINS

PROLOG	7
1	11
2	29
3	49
4	75
5	101
6	121
7	157
8	183
9	195
10	213
11	221
12	239
13	249
14	265
15	277
16	293
17	311
18	329
19	343
20	367
21	375

PROLOG

1 ianuarie 2000

CAMERA ESTE ÎNVĂLUITĂ ÎN OBSCURITATE. Lemnele din șemineu trosnesc sub atingerea violentă și fierbinte a flăcărilor roșiatice, aruncând umbre sumbre pe pereții împodobiți cu zeci de tablouri în ulei, înfățișând peisaje sau portrete ce ating perfecțiunea. În mod obișnuit, picturile ar fi îndulcit aerul solemn al camerei, dar în întuneric dau odăii un aspect apăsător.

O femeie îmbrăcată într-o rochie de mătase verde stă pe un jilț, în spatele unui birou masiv. Privește către o carte cu file ca de pergament, legată în piele. Între degetele ei delicate se conturează un toc inert. Singura sursă de lumină din cameră, în afara focului din șemineu, sunt lumânările așezate într-un suport din argint, aflat în partea dreaptă a biroului. Dar lipsa luminii nici că o deranjează în vreun fel. Privirea ei distinge fiecare detaliu, chiar și în întuneric.

Flăcările minuscule care topesc nemilos ceara își răsfrâng lumina asupra paginilor cărții. Doar câteva foi, îngălbenite de vreme, au fost scrise. Restul așteaptă, cu un aspect aparent fluid, precum cerneala neagră, să fie pecetluite pe vecie. Pe pagina din stânga se află replica fidelă a portretului unei femei ce o sfredelește cu privirea-i rece și un zâmbet glacial pe cea care ține în continuare tocul în mână. Aceasta

din urmă se gândește cum să își înceapă povestea, cum să aștearnă cuvintele pe hârtie. Dar se pare că inspirația o părăsește, fuge de ea ca un iepure speriat. Va reveni. Până atunci, se mulțumește să admire portretul și să îi fie recunoscătoare ilustratorului, care a făcut o treabă minunată, ca de fiecare dată. S-a hotărât să scrie acea carte, pentru a ajunge pe raftul unei biblioteci, unde va putea fi descoperită și citită cu interes. Evident, nicio referință nu va conduce către ea. Ar putea să folosească un pseudonim, dar la ce bun? I se pare mult mai incitant ca acela care o va deschide să nu descopere vreun nume scris pe prima pagină.

O idee amuzantă îi vine în minte, deoarece s-a gândit mult la asta în ultimele zile, un zâmbet superior i se ivește pe buze. Cât de naivi pot fi oamenii încât să creadă că sosirea noului mileniu va însemna sfârșitul lumii? Este de-a dreptul absurd. Nicio ființă umană nu va fi vreodată în stare să prezică sau să știe cu certitudine când sau cum va veni sfârșitul omenirii, *dacă* acest scenariu apocaliptic s-ar dovedi plauzibil. Și iată că a avut dreptate. Au trecut câteva ore bune de la miezul nopții, și sfârșitul lumii întârzie să apară. De parcă ar fi o bombă cu ceas, programată să explodeze la oră fixă.

La cumpăna dintre ani, a ieșit în mijlocul mulțimii agitate, așa cum se întâmplă la fiecare sărbătoare, de această dată mai mult decât de obicei sub privirea indiscretă a incertitudinii. Înveșmântată în pelerina rubinie de catifea care îi acoperă trupul, a privit cu interes spectacolul dat de focurile de artificii, care explodau în zeci de culori și forme, însoțite de fiecare dată de urale, mai mult sau mai puțin exagerate. Însă mult mai amuzante, de acolo, din colțul întunecat pe care și-l alesese ca să nu fie observată, erau expresiile de pe chipurile oamenilor care își plecau capetele odată cu trecerea minutelor. Unii erau dezamăgiți că au pierdut pariul cu care și-au pecetluit convingerea că sfârșitul chiar avea să vină (de parcă ar mai fi avut

ceva de câștigat dacă asta s-ar fi întâmplat), alții răsufând ușurați că prezicerile unor șarlatani nu s-au adevărit.

Este atât de cufundată în gânduri, încât nu observă schimbarea care se petrece în jurul ei. O pătură rece de ceață câștigă cu repeziciune teren acaparând podeaua de marmură, apropiindu-se cu fiecare secundă de birou. Pereții se transformă, încet-încet, în ziduri de piatră sufocate de mușchi negri și mucegai urât mirositor. Abia când respirația i se transformă în rotocoale de aburi, femeia devine din nou conștientă de ce se întâmplă în jurul ei. Sare ca electrocutată de pe scaun. Așază tocul în suport și ocolește biroul. Privește insistent spre mijlocul camerei, așteptând încordată. Începe să se materializeze. Fășii din acea materie care acoperise podeaua se ridică ușor, asemenea unor panglici, încolăcindu-se în aer și formând ceea ce pare a fi o siluetă. O siluetă translucidă. O distinge cu greu, deși știe ce reprezintă. O silfidă, acea creatură a fratelui ei, care are menirea de a face profeții despre viitor.

Din nefericire, aceste creaturi nu pot fi chemate după bunul plac. Apar numai când cred ele de cuviință și numai în momente de cumpănă. Se arată celor care sunt direct amenințați de prezicerile lor. În clipa în care apariția începe să îi vorbească, un fior îi îngheață sângele în vene. Este o singură siluetă, dar vocea îi este multiplicată, ca într-o incantație rostită de un grup, într-un ritual sumbru.

– De două ori mărimea săptămânii în ani. Este măsura de nisip ce se va scurge în clepsidră până când omenirea va începe să cunoască durerea. Atunci când Prințesa Noptii va deveni Regină, prietenii vor deveni dușmani, destine vor fi rescrise și vieți curmate.

Apoi, la fel de repede precum a apărut, dispare, iar pătura de ceață se evaporă, camera încălzindu-se din nou. Cu toate acestea, femeia tremură în continuare incontrolabil. Se sprijină de birou, prinzându-se cu atâta disperare de marginile acestuia, încât buricele degetelor i se albesc. Instantaneu, soarta manuscrisului s-a schimbat.

Albă la față, se așază din nou la birou, cu mâinile tremurându-i scoate tocul din suport și începe să aștearnă acele cuvinte care inițial se încăpățâneră să iasă la lumină. Acum însă, dorința de a salva este cea care o împinge să facă acest gest. Este convinsă că, dacă nu va interveni, omenirea își va cunoaște, într-adevăr, sfârșitul.

1

Mai 2014

Este o zi atipică, mai mult de vară decât de primăvară, deși este jumătatea lunii mai. Văzduhul este incredibil de limpede. Soarele tronează pe cer încă de la primele ore ale dimineții, rotund și puternic, hotărât să încălzească pe toată lumea cu razele lui. Vântul adie lin, de parcă ar ști că trebuie să facă tuturor ziua mai bună, dezmiardând chipurile oamenilor cu atingerea lui delicată. Gara este mai aglomerată ca oricând, dând sentimentul că a venit timpul ca toată lumea să se îndrepte spre un nou început. În mulțime se disting unii oameni având fețe fericite, nerăbdători să pornească în călătoria care i-a adus pe acel peron, alții cu fețe triste, deoarece au trebuit să se trezească de dimineață ca să plece într-o călătorie care nici măcar nu era în plan, pe când unii au chipurile cuprinse de spaimă, încercând să prindă trenul ce s-a pus deja în mișcare.

Cineva atent la detalii poate, de asemenea, să observe familia care stă pe peron, lângă tren, neputând să-și ia rămas-bun. Femeia, la vreo patruzeci de ani, are părul castaniu-închis și ochii căprui, chipul brăzdat de câteva riduri, nasul mic și gura senzuală. Alături de ea – un bărbat puțin mai în vârstă. Chipul îi este lipsit de orice

semn de îmbătrânire, spre deosebire de cel al soției. Părul negru ca pana corbului îi strălucește în soare, în timp ce ochii de aceeași culoare exprimă căldură și blândețe. În fața lor se află o tânără de vreo douăzeci de ani. Buclele castanii îi cad libere pe umeri, încadrându-i chipul perfect: ochii mari, căprui au căldura tatălui ei, nasul și gura le-a moștenit de la mamă. Este aidoma unei zeițe grecești. Poartă o rochie de vară lungă, vaporoasă, de culoarea ierbii proaspăt răsărite. Sandalele joase, cu barete, se ivesc doar atunci când vreo adiere răătăcită îi învolbură faldurile rochiei... Nu știe dacă este o alegere vestimentară potrivită, ceea ce îi creează o oarecare stare de disconfort. Dar, conform informațiilor solicitate, va avea de călătorit două ore și jumătate cu trenul. Se consideră mai degrabă o persoană practică și ideea unei ținute elegante în timpul unei astfel de călătorii nu îi surâde deloc. Disconfortul pe care îl resimte este amplificat și de faptul că trebuie să își ia la revedere. La gât poartă un lănișor de care este prins un pandantiv în formă de dragon pe care îl adoră pur și simplu, cadou de la tatăl ei. A fost transmis din generație în generație, ceea ce îi sporește și mai mult valoarea sentimentală. Urechile îi sunt împodobite cu cercei mici, ca două picături de apă, care reflectă lumina soarelui atunci când părul lăsat liber le trădează prezența.

Își ține mama de mână, încercând să îi alunge grijile care au copleșit-o.

– Mamă, totul o să fie bine! O să ținem legătura. Promit că o să te sun în fiecare zi.

– Știu că așa vei face. Doar că... de-abia acum îmi dau seama că ești femeie în toată firea și eu nu mai pot să fac nimic pentru tine, oricât de mult aș încerca. Aș vrea să dau timpul înapoi și să mai fii măcar pentru o zi fetița mea. De ce ai crescut atât de repede? o întreabă atingându-i obrazul cu mâna delicată și privind-o îndelung,

încercând parcă să recupereze în cele câteva minute pe care le mai are la dispoziție timpul trecut.

Chipul tinerei este străbătut de un spasm aproape imperceptibil. Nu i s-a mai întâmplat de mult să simtă această străfulgerare când un membru al familiei o atinge. Credea că a devenit imună. Dar, probabil, stările lor emoționale relativ instabile sunt de vină. Îi îndepărtează mâna cu delicatețe, sperând să nu îi ridice prea multe semne de întrebare.

– Bănuiesc că așa este viața, mamă. Nu putem face nimic să schimbăm mersul lucrurilor. Astăzi încă mai sunt fetița ta, iar mâine voi fi deja femeie, pregătită să devin eu la rândul meu mamă, adaugă Ana cu o voce în care se simte mai mult regret decât încântare.

O altă tânără, la fel de înaltă precum Ana, cu părul drept, negru și ochii de un albastru pătrunzător, accentuat de machiajul închis la culoare, își face loc prin mulțime, asemenea unui vapor care sparge valurile din cale. Poartă o pereche de jeanși tăiați în dreptul genunchilor și un tricou negru. În urechea dreaptă are trei cercei mici, în timp ce în cea stângă doar unul. Încheieturile mâinilor îi sunt acoperite de multe brățări, în timp ce la gât poartă trei lăntișoare. Se oprește lângă membrii familiei Dumitriu. Înfățișarea ei rebelă pare că nu îi deranjează pe niciunul dintre ei.

– Uite apa pe care-o doreai! spune cu o voce cristalină, întinzându-i Anei o sticlă de apă pe care s-a format deja condens, din cauza diferențelor de temperatură. Încă nu îmi vine să cred. Adică... Știu că ai iubit copiii dintotdeauna, dar să ai grijă de unul e o responsabilitate cam mare și îți trebuie mult curaj să faci asta, dacă mă întrebi pe mine, continuă ea gesticulând cu intensitate.

– Exact din cauza asta nu te-am întrebat pe tine. Nu, Victoria? Ana îi face semn cu ochiul și amândouă izbucnesc în râs.

Acel râs sincer de care o să îi fie dor cu siguranță. Acel râs molipsitor care a ridicat-o de multe ori atunci când s-a simțit doborâtă.

Ea și Victoria erau prietene de foarte mult timp. Ana nu își mai amintește prima lor întâlnire. Și pe bună dreptate, nici nu are cum. Mamele lor și-au petrecut timpul una în compania celeilalte încă de când fetele erau bebeluși, așa că ele au crescut împreună, ajungând să se cunoască atât de bine... mai bine decât două surori, așa cum le place să spună.

Obişnuiau să facă totul împreună... sau aproape totul, jogging în fiecare sâmbătă dimineața, mergeau la cumpărături, uneori chiar și la agățat. Acesta este și motivul pentru care arareori se mai isca și câte un conflict între ele, oricât de greu ar părea de crezut. Nu că ar exista vreun bărbat care să le despartă sau să le distrugă prietenia. Doar că... nu au aceleași gusturi. În timp ce Victoriei îi plac aventuroșii și rebelii, asemenea ei, Ana se simte mai degrabă atrasă de bărbații romantici și galanți, precum gentlemenii din secolul al XVIII-lea.

Ana se consideră o persoană privilegiată, deși au existat și momente în care s-a declarat nemulțumită. Din clipa în care s-a născut, s-a bucurat de afecțiune, sufletul ei hrănindu-se cu ea din plin. Fiind singură la părinți, a beneficiat de astfel de manifestări afective din plin. Numai că, așa cum se întâmplă adesea în viață, limitele sunt foarte subțiri și foarte ușor de încălcat. Au fost clipe în care a simțit cum dragostea mamei o sufocă, lucru care se întâmplă și în prezent. Uneori, era mai mult decât putea îndura și se plângea de acest lucru de fiecare dată când avea ocazia. Ce o enerva cel mai tare era că, în viziunea mamei ei, ea a rămas și acum un copil care nu se poate apăra singur de pericolele ce îl pândesc.

„De-abia aștept să plec din casa asta, ca să îți demonstrez că nu sunt atât de inutilă pe cât mă crezi tu” era replica pe care i-o dădea de fiecare dată când își pierdea firea și izbucnea asemenea unui vulcan. Regreta acele vorbe în secunda imediat următoare, pentru că își dădea seama că o răneau. Dar trebuia să le arate cumva că poate prelua controlul asupra propriei vieți și, pe moment, cuvintele

păreau singurele resurse la care putea apela. Cu toate acestea, simțea stomacul făcându-i-se ghem atunci când le rostea. Încearcă să țină garda sus, dar nu reușește. E prea sensibilă. Pentru că așa este ea, se pune întotdeauna pe sine pe al doilea plan. Uneori, are impresia că este instabilă emoțional.

Dar iată că acum se află pe peron luându-și rămas-bun de la părinți. „Exagerat de emoționant”, gândește ea, din moment ce se va întoarce peste câteva luni. Cu toate astea, nu reușește să se convingă nici măcar pe sine de acest lucru. Se așteptase să fie mai curajoasă. Doar asta a visat tot timpul, nu? Adevărul este însă că, în acest moment, nu dorește decât să se întoarcă în patul în care a dormit timp de douăzeci și trei de ani, să simtă confortul cuibușorului ei. Necunoscutul o sperie. Inima îi bate mai tare decât ar trebui.

Încearcă să spună ceva, dar o întrerupe, de această dată, vocea din difuzor care anunță plecarea. În mod ciudat, se simte recunoscătoare. Nu știe ce ar mai putea sau ce ar mai trebui să spună. Ana privește spre locomotivă rugând-o parcă să mai zăbovească o clipă, dar este conștientă că este imposibil. Așa că se întoarce spre cei trei oameni care reprezintă cele mai importante persoane din viața ei și, în timp ce îi sărută pe obraji, adaugă:

– Tată, să ai grijă de mama, bine? Mamă, nu mai fi atât de îngrijorată! Își repetă același sfat în gând și pentru sine. Nu este sfârșitul lumii și tu, Victoria... să te porți frumos. Inclusiv cu mama ta, îi spune aruncându-i o privire sugestivă.

– Dumnezeuule... ai vorbit exact ca ea acum, ripostează Victoria dându-și ochii peste cap. Începi să mă sperii, adaugă cu o voce care vrea să fie și ironică, și exasperată în același timp. *Tu* să ai grijă de tine, nu eu sunt cea care își părăsește cuibul... încă, îi șoptește Anei la ureche în timp ce o îmbrățișează.

Un fluierat.

– Tată, mă ajuți cu ăsta, te rog? îl întreabă Ana arătând spre bagaj.

– Bineînțeles, spune acesta. Este prima dată când vorbește, are o voce puternică și hotărâtă.

Ridică geamantanul cu ușurință și o urmează îndeaproape urcând în tren. Ana se uită în stânga și în dreapta citind plăcuțele pe care sunt inscripționate locurile în vagon. După ce îl găsește pe al ei, își îmbrățișează tatăl. Bărbatul îi mângâie ușor obrazul, cu vârful degetelor, iar Ana pătrunde acolo unde nu își dorește: în amintirile lui. Versiunea mai tânără a acestuia îi apare în fața ochilor. Ține în brațe un bebeluș cărui îi fredonează un cântec de leagăn. Bebelușul îl țintuiește cu o privire hipnotizată și cu degețelele înfășurate în jurul arătătorului lui. Ea este bebelușul. Un val de căldură îi străbate corpul.

– Sunt mândru de tine, îi spune, după care îi zâmbește și se îndepărtează de ea.

Al doilea val de căldură i se concentrează în dreptul ochilor. Simte că îi părăsește pentru totdeauna, dar nu-și poate explica această senzație. Va fi departe de ei doar pentru câteva luni. Apoi se va întoarce acasă și totul va reveni la normal. Normal? Ce înseamnă normal? Viața ei se clădește în jurul acestor întrebări fără răspuns.

Se așază pe locul ei de la fereastră, împingând geamantanul între scaune. Le face semn cu mâna Victoriei și mamei ei, care pare că nu mai are putere să facă un pas. Continuă să le privească până când tatăl ei ajunge din nou lângă ele. Trenul se pune în mișcare, ușor. Simte cum inima i se strânge, în timp ce lacrimile amenință să îi ude obraji. Dar se abține. Trebuie să pară puternică măcar până iese din raza lor vizuală. Deschide fereastra și, scoțându-și capul afară, simte cum curenții de aer îi răvășesc părul în toate direcțiile. Toate eforturile ei de a-l aranja s-au dus pe apa sâmbetei. De obicei, nu se prea aranjează, dar asta nu înseamnă că nu ține la imaginea ei. Numai că nu îi place să iasă în evidență.

– Ne revedem curând. Vă iubesc.

Trenul începe să prindă viteză și, în numai câteva secunde, peronul rămâne mult în urmă. La fel și viața ei de până atunci – orașul copilăriei unde a trăit, unde a învățat să meargă pe bicicletă, să se dea cu rolele, să conducă, să simtă, să îi pese. Părăsirea locului în care a crescut și în care s-a format ca femeie îi lasă un gust amar. Se simte de parcă i-ar întoarce spatele unui bun prieten.

Pe de altă parte, descoperă cât entuziasm îi naște în suflet această nouă experiență. Știe că va trebui să aibă grijă de un copil de șapte ani. Este conștientă că nu va fi o sarcină ușoară. Dar, în același timp, crede cu tărie că această experiență o va ajuta să devină o femeie responsabilă și independentă, așa cum își dorește. Sau, cel puțin, încearcă să privească lucrurile din perspectiva asta. Vrea să vadă partea plină a paharului, deși n-a fost niciodată vreo optimistă. Trebuie să accepte că viața are două fețe, exact ca o monedă, și că dacă una din ele este strălucitoare, cealaltă poate fi mată. Și dificil de citit.

Își amintește perfect ziua în care a văzut anunțul în ziar. O familie căuta o persoană care să aibă grijă de fetița lor timp de mai bine de trei luni, până la începerea școlii. La început, nu i-a trezit interesul atât de mult, dar pe măsură ce a analizat posibilitatea, a simțit cum entuziasmul i se aprinde în suflet. Fiind vorba de un alt oraș, i s-a părut extrem de interesat. Și-a propus să părăsească de multă vreme cuibul și să încerce o experiență care să îi pună la încercare capacitățile. În plus, colivia pe care singură și-a construit-o, de-a lungul anilor, s-ar fi sfârșit în sfârșit.

Orășelul se numește Fortuna, o localitate despre care nici ea, nici părinții ei nu au auzit până acum. Aflând că puiul ei dorește să plece spre o destinație necunoscută, pe mama ei a cuprins-o panica. Dar aceste mici impedimente nu au făcut altceva decât să îi întărească Anei convingerea că trebuie să încerce. Așa că și-a depus candidatura.